

[Žmogaus kova prieš valdžią - tai atminties kova prieš užmaršumą](#) :: Your Favorite Site

Viena keisčiausių istorijų, kurios įminti nepavyko iki šiol

1939-ųjų žiemą Katancaro miestelyje Kalabrijoje (Italija) septyniolikmetė Marija Talariko su močiute ėjo per tiltą, esantį netoli jų namų. Staiga Marija sustojo, jos veidas išblyško ir netardama nė žodžio mergina išmeigė akis į apačioje čiurlenanti upelį.

Ji nereagavo, kai močiutė klausė, kas atsitiko, bandė paimti už rankos, purtė. Po kelių minučių apalpusi Marija susmuko ant tilto... Taip prasidėjo viena keisčiausių visą Europą apskriejusių istorijų, kurios įminti nepavyko iki šiol. Nusižudė ar nužudytas? 1936-aisiais po tuo pačiu tiltu buvo rastas jauno vaikinio Džiuzepės Veraldžio lavonas. Policija nusprendė, kad vaikas žuvo nuo aukšto tilto nukritęs ant akmenų. Giminės tikino, kad Džiuzepė buvo nužudytas. Pasak jų, jis negalėjo nukristi nuo tilto, nes jo turėklai buvo labai aukšti. Nusižudyti taip pat negalėjo, nes tam nebuvo jokios priežasties. Be to, tuo metų laiku upelis buvo patvinęs, jo krantai apsinėšę purvu, kuris būtų neleidęs atsirasti tokiems sužalojimams, kokie rasti ant Džiuzepės kūno. Tačiau policija atkakliai laikėsi savižudybės versijos. Netrukus byla buvo nutraukta, ir po kelių mėnesių žmonės liovėsi kalbėję apie šį įvykį. 1939-ųjų žiemą nualpusią ant tilto Mariją kaimynai parnešė namo ir paguldė į lovą. Atsipeikėjusi mergina staiga prakalbo vyrišku balsu. Žiūrėdama į ją glostančią močiutę griežtai pasakė: „Tu nesi mano mama. Mano motina gyvena mediniame namelyje. Jos vardas Katerina Veraldi. Aš esu Pepe.“ Anūkė reikalavo pakviesti motiną, o kol ji ateis, atnešti vyno, cigarečių ir kortas. Namiškiai išsigando manydami, kad merginą apsėdo velnias. Ji vis reikalavo pakviesti mamą, nekreipdama dėmesio į prie lovos sėdinčią verkiančią tikrąją motiną. Buvo pakviestas vietos kunigas. Jis paprašė Marijos parašyti savo vardą. „Džiuzepė Veraldis“ – greitai užrašė ji. Vėliau popieriaus lapas buvo perduotas policijai, kuri nustatė, kad merginos rašysena visiškai tokia pati, kaip žuvusio vaikinio. Lošdama kortomis ir rūkydama Marija vyrišku balsu kalbėjo apie Toto, Elijų, Rozarijų ir Damianą. Vėliau paaiškėjo, kad tai buvo žuvusio vaikinio girtaujantys draugai. Vienas jų, Toto, netrukus po Džiuzepės mirties išvyko į Argentiną. „Draugai nužudė mane!“ Atėjus poniai K. Veraldi, Marija padėjo kortas į šalį ir tarė: „Draugai mane nužudė. Jie numetė mane nuo tilto, paskui sudaužė galvą geležiniu strypu, kad viskas atrodytų kaip savižudybė.“ Tuomet mergina pakilo iš lovos, nubėgo prie to paties tilto, perlipo per turėklą ir šoko žemyn. Atbėgę žmonės pamatė ją gulinčią kaip tik toje vietoje, kur buvo rastas Džiuzepė, be to, tokia pat poza. Mergina nesusižeidė, tik garsiai šaukė: „Palikite mane ramybėje! Kodėl daužote?“ Žuvusio vaikinio mama sušuko: „Pepe, liaukis kankinęs vargšę mergaitę. Palik ją ramybėje!“ Tuomet Marija lėtai atsistojo. Ją krėtė drebulys... Dabar ji prakalbo savo balsu. Mergina nieko neprisiminė nuo tos akimirkos, kai prarado sąmonę eidama tiltu su močiute. Atgailos laiškas 1948-aisiais į Katancaro miestą atskriejo laiškas iš Argentinos Tucumano miestelio, esančio Andų kalnų papėdėje. Laiškas buvo adresuotas poniai K. Veraldi. Pasirašė jį Luidžis Marketė, kurį draugai vadino Toto. Netrukus po Džiuzepės mirties išvykęs į Argentiną, jis pradėjo sėkmingą verslą, įsigijo nemažai nekilnojamojo turto, tačiau 1948 m. mirė. Džiuzepės motinai adresuotas laiškas buvo rastas tarp kitų mirusiojo dokumentų su prierašu: „Išsiųsti paštu po mano mirties“. Laiške Toto prisipažino, kad 1936-aisiais nužudė Dž. Veraldi, o kiti draugai – Elijus, Rozarijus ir Damianas – jam padėjo. Taip pat buvo rašoma, kaip jis daužė Džiuzepės galvą metaliniu strypu, pavydėdamas merginos, vardu Lilina, dėmesio. Toto prašė ponios K. Veraldi atleidimo ir skyrė ją savo turto paveldėtoja. Gavusi tokį laišką policija atnaujino bylą. Vienas žudikų Elijus jau buvo miręs, o Rozarijus ir Damianas pateko už grotų. Ši nepaprasta istorija apskriejo visą Europą. Kiekvienas Marijos žodis, būnant jai transo būsenoje, pasitvirtino. Iki šio lemtingo įvykio ir po to M. Talariko buvo paprasta valstiečių mergina, neturinti jokių magiškų galių. Šio paslaptingo įvykio dar niekam nepavyko atskleisti. Bažnyčia tai vadina paprasčiausiu apsėdimu... Parengta pagal užsienio spaudą

Date created: 2014/06/24-